בעזרת הצור
תמים פעלו

ענייא דסדרא
וענייא דיומא

פרשת השבוע ויומא דהילולא
בדרך אגדה ומוסר

שנאמרו בס"ד על ידי המלמד
'הרב דוד הניג שיחי
שנת תשס"ז - תשע"ב
בת"ת כולל חסידי טודיעין עילית

ט''ו תמוז - יומא דהילולא של האור החיים הקדוש

השבוע ביום ט"ו בתמוז חלה יומא דהילולא של האי צדיק אשר נקרא בפי כל "הקדוש", "ההייליגער אור החיים הקדוש".

העיר סאלי בקצה מרוקו, על חופו של הים האטלנטי, לא עיר גדולה היתה, הקהילה היהודית בה קטנה היא, אולם רישומה ניכר בתולדות ישראל בזכותו של רבנו חיים בן ר' משה בן-עטר, שנולד בה ונתגדל בקרבה, עד אשר נשאו נפשו לעלות לארץ הקודש ובירושלים מנוחתו כבוד. רבנו נולד למשפחת בן עטר, שמוצאה מספרד הערבית, (עטר פרושו בושם או רוכל בשמים) בשנת תנ"ו. הרבה ספרים הוציא לאור חוץ מהספר הידוע 'אור החיים' על התורה.

בין שיני אריות

בתקופת מגוריו בסאלי, התפרנס ממעשה ידיו, ולפי המסורת עסק בשזירת בגדים, ביחוד בגדים מפוארים השזורים בחוטי זהב וכסף. באותם הימים עמד השולטאן - מושל סאלי - להשיא את בתו, ומששמע על רבינו, שעבודתו מעולה ומלאכתו מלאכת מחשבת ומדויקת, החליט למסור לו את הבגדים שהכין לכלה ולדרוש הימנו להשלים את השזירה במשך השבוע.
כאמור, התפרנס רבינו מיגיע כפיו, אולם כלל היה נקוט בידו ברגע שירויח כדי פרנסתו השבועית, ישוב למשנתו, פקידי ה"שולטאן" שהביאו לו את בגדי הכלה, הופתעו לשמוע סרובו של רבינו. פקידי ה"שולטאן" חזרו אליו שנית בפקודתו, ואיימו עליו בעונש מוות, כדין המסרב לפקודת השולטאן, אולם רבינו השיב ריקם על פניהם.
השולטאן לא רצה להשלים עם סירוב הרב היהודי והורה להשליכו בגוב האריות שבחצרו. אף צווה להרעיב את האריות, לפני שיטילו אליהם את רבינו. שליחי ה"שולטאן", שכבלו את רבינו בכבלים על מנת להובילו בדרכו לגוב האריות, שמעו מרחוק את שאגותיהם של האריות המורעבים, אולם רבינו לא התרגש, הוא צעד בצעדים בטוחים אל גוב האריות. פקידי ה"שולטאן" הופתעו עוד יותר כאשר האריות המורעבים קיבלו את פני רבינו כשהם מתייצבים כנגדו, מכשכשים בזנבותיהם ומחלקים לו כבוד, ואילו רבינו הוציא מכיסו את ספר התהילים והחל לקרוא בו.
השולטאן שמהר להגיע למקום לחזות את הפלא במו עיניו, הצטער מאוד על שפגע ברבינו והורה לשחרר אותו מכלאו, אף העניק לו מתנות חשובות, כשהוא מבקש את סליחתו על שפגע בו, כך נוכחו, איפוא, להכיר כולם בגדולת רבינו, שנתקיים בו "ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ" (בראשית ט' יב).
היה זה רק אחד הסיפורים הנפוצים בישראל על גדולתו של רבינו שגם חיות השדה חרדו לקראתו, וכך נוכחו לדעת גם אנשי אותה שיירה שרבינו התלווה אליהם בדרכו מאפריקה לארץ ישראל אנשי השיירה כולה ניצלו איפוא בזכותו של רבינו.
וכפי שסיפרנו כבר לפני ל"ג בעומר את הסיפור: סיפור הידוע על האוה"ח הק' - היה זה כאשר יצא רבינו האור החיים הקדוש עם הרבה מתלמידיו מאפריקה אל ארץ ישראל. בדרכם נאלצו בני החבורה הקדושה לעבור במעבה יער עבות, יער סבוך ובו חיות טרף רבות מספור.
ויהי בהיותם במעבה היער, והנה לפתע מבחינים הצועדים כי הסוסים עוצרים מלכת ואינם מוכנים למוש ממקומם. אין מועילות הצלפות השוט, ואף לא קריאות הרוכבים, הסוסים נועצים רגליהם בקרקע ומסרבים אפילו להניע רגל.
מנהיגי השיירה, אשר מנוסים היו בכגון דא הבינו כי דברים בגו. ידוע, כי שמיעתם של בעלי החיים, ושל הסוסים בפרט משובחת משמיעתם של בני האדם, ועל כן הסיקו כי בודאי מתקרבת ומתרגשת עליהם סכנה עליה עמדו הסוסים בחושיהם, סכנה בה טרם מבחינים הם האנשים עצמם.
הכינו איפוא בני השיירה את כלי נשקם, אולם עד מהרה התברר להם כי לא יהא בכלי נשק אלו כל תועלת... קול שאגותיהם של אריות, כפירים השואגים לטרף נשמע מרחוק, והצועדים הבינו כי קיצם קרב. כאשר תוקף אריה בודד שיירה של בני אדם- אפשר שיוכלו לעמוד כנגדו באמצעות כלי נשקם.

אולם כאשר להקת אריות שלמה תוקפת, איש אינו יכול לה, ולא יועילו לבני האדם כל כלי הנשק שברשותם...
ואכן, כל בני השיירה החלו מתכוננים למותם. פיהם מלמל את מילות הוידוי, בליבם הם שבו על כל עוונותיהם, ואילו לנגד עיניהם עברו מאורעות חייהם.
אולם אחד היה אשר לא פחד, לא התפעל ולא התרגש... היה זה האור החיים הקדוש, אשר על פניו לא נראה אפילו סימן קל שבקלים לחשש כלשהו... הצדיק רק המשיך בדרכו כשהוא אחוז בשרעפי קודש, תוך התעלמות מוחלטת משאגותיהם של האריות הקרבים ובאים.
כאשר נראו האריות מרחוק הגיעה השעה בה ראה האור החיים הקדוש לעשות מעשה. הוא התקדם לבדו אל מול האריות השואגים, עם דבקות בה', ואזי אירע הנס... לפתע פתאום רבצו כל האריות על הקרקע כאילו היו חתלתולים, ובני השיירה חלפו עברו להם על פניהם מבלי חת!
נורא ואיום להתבונן בקדושתו הנוראה של האור החיים הקדוש, אשר הכניעה בלי מילים אפילו חייתו ארץ המשחרות לטרף!!
אכן, שלוותו של הצדיק, ה'אור החיים' הקדוש - לא החזיקה מעמד לאורך ימים... אותו קדוש עליון אשר לא חת אפילו לרגע מפני האריות הרעבים - רעד מפחד לאחר ימים ספורים... היה זה כאשר בני השיירה התקרבו מירונה, והתכוננו לעלות אל ההר אשר בו מערתו של הצדיק רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר...
או אז נפל פחד אלוקים על הצדיק, על ה'אור החיים' הקדוש, והוא ממש לא יכול היה ללכת על רגליו מרוב האימה אשר אחזה בו! הוא התכופף ארצה והחל זוחל על ארבע, שכן כוחותיו לא עמדו לו בכדי להתייצב על שתי רגליו ולעלות בהר האלוקים בו טמון התנא הקדוש!!
מהאריות - לא פחד ה'אור החיים', אולם מרבי שמעון בר יוחאי הוא פחד גם פחד... קרא וצעק "איך אעלה במקום אש ושלהבת, במקום קודש הקדשים, במקום מלאכי מרום!", וכך התקדם זחול והלוך, הלוך וזחול - עד אשר הגיע אל פסגת ההר, אל המערה בה טמונים שני התנאים הקדושים!

צדקת פרזונו לישראל

ביתו היה פתוח לרווחה לכל אדם, על אחת כמה וכמה לבני תורה שנהגו להיכנס לביתו בית ועד לחכמים, ולא זו בלבד אלא שלבו היה פתוח לכל נזקק וקשה לב, והיה מסייע לעניים ככל יכולתו ולמעלה מזה. רבינו היה דואג לצרכיהם של בני תורה ומדי שבוע היה נוהג לקנות עגל מיוחד לשבת, שוחט אותו ומחלק את בשרו בין תלמידי חכמים, למען יאכלו וישבעו לכבוד שבת.
מסופר, ששבוע אחד פרצה מחלה בבהמות בעירו סאלי, וכל הבהמות שנשחטו לכבוד השבת נמצאו טריפה, מחוץ לאותו עגל ששחטו לצרכי רבינו. אחד התושבים, והוא גביר ונכבד בעמיו, שהצטער ביותר שלא יוכל לאכול בסעודתו בשר לכבוד שבת, פנה לרבינו ובקש להקציב לו מנת בשר, והוא מוכן לשלם כל מחיר אשר יושת עליו.
בקשתו נדחתה על ידי רבינו בציונו שכל הבשר מוקדש לצרכי התלמידי חכמים הבאים לקבל את מנותיהם לכבוד שבת, תוך שהם מדברים הגיע אחד העניים הקבועים, ורבינו הגיש לו את מנתו, הצר לו לאותו עשיר מאוד היתכן שאין בשבילו כלום, ולאותו עני בבגדיו המרופטים נותן חלק יפה, ומתוך כעסו הפליט דברים שהוו לבזיון העני שהיה תלמיד חכם מופלג. רבינו לא רצה להתווכח עם אותו עשיר שעזב את הבית ובקשתו לא נענתה. בלילה ההוא חלם רבינו שנגזרה עליו גזרת גלות לשנה תמימה, מפני שלא יצא להגנת התלמיד חכם שנעלב על ידי אותו עשיר.
רבינו קיבל עליו את הדין, בשבוע הבא גלה מביתו והחל בשנת הגלות פשוטה כמשמעה, גלות ממש. לא לן במקום אחד יותר מלילה אחד, וכבר למחרת עם אור הבוקר יצא למקום אחר, להמשך הגלות. לעתים קרובות גבר עליו הרעב, אולם הצדיק עליו את הדין בגלל ביזוי תלמיד חכם במעמדו.

מ"ב פרושים של האוחה"ק על "אם בחוקותי..."

בערב שבת אחת משנת גלותו, הגיע בעל "אור החיים" הקדוש ליער סמוך לעיר, וישב לנוח על אבן אחת. תוך שהוא יושב נתחדשו על ידו מ"ב הפרושים לפסוק "אם בחוקתי תלכו".

בהגיעו לעיר, וכדרכו הסתיר את זהותו, נכנס לבית הכנסת כאחד האורחים ארחי פרחי. אחד מנכבדי המקום הזמין אותו לסעוד על שולחנו. בתום סעודת השבת באווירה מרוממת הזמין אותו המארח "בואו ונלכה לשולחנו של הרב המקומי המרא דאתרא, גדול בתורה וביראת שמים, ותושבי העיר מעריכים אותו ביותר, שכן הוא משמיע דברי תורה הנאמרים במתיבתא דרקיעא".

המארח ואורחו התיישבו לשולחן והקשיבו רב קשב לדברי התורה שהשמיע הרב במסיבה קדושה זו, והן 14 הפרושים הראשונים על הפסוק "אם בחוקותי תלכו", והוסיף כי הדברים האלה נאמרו במתיבתא דרקיעא בשם הצדיק הקדוש רבי חיים בן עטר. האורח בעל אור החיים הקדוש שכאמור היה בין המסובים לשולחן, העיר בעניוותו "חיים בן עטר", והשמיט את התואר "רבי".

המסובים הזדעזעו לשמוע הערתו, שכן בימים ההם כבר נודע שמעו של האוה"ח הק' בקהילות ישראל, ולכן הגיבו בצורה נמרצת על התנהגותו של האורח. בגלל כבוד השבת ומדת הכנסת האורחים, הסתפקו באזהרה לאורח להיות זהיר מעתה בכבודו של אותו צדיק בעל "אור החיים" הקדוש. המסובים אף באו בטענות נגד המארח על שהביא לכאן אדם שפגע לא רק בכבודו של הרב מרא דאתרא אלא גם בכבודו של בעל "אור החיים" הקדוש.

בסעודת הצהרים של השבת, המשיך הרב ודרש עוד 14 פרושים נוספים על הפסוק הנזכר לעיל: "אם בחוקותי תלכו", וחזר להוסיף כי אף פרושים אלו נאמרו במתיבתא דרקיעא בשם הצדיק הקדוש רבי חיים בן עטר, ושוב הגיב האורח בביטול "חיים בן עטר" והשמיט את התואר רבי. גם הפעם הסתפקו המסובים באזהרה, בהוסיפם "אין עונשין אלא אם כן מזהירים" ועליו להימנע מלפגוע באותו איש קדוש היושב בעירו ומצודתו פרוסה למרחקים ולמרחבי תפוצות הגולה. כמובן שגם הפעם העירו למארח כי עליו להיות זהיר יותר ולא להכניס בביתו אנשים כאלה.

בסעודה השלישית "סעודת רעווא דרעווין" השלים הרב את הפרושים הנוספים לפסוק הנ"ל, 14 במספר, כדי להשלים את מ"ב הפרושים לפסוק הנ"ל. ושוב הוסיף לומר כי פרושים אלו נאמרו במתיבתא דרקיעא בשם הצדיק הקדוש רבי חיים בן עטר, אף הפעם נהג האורח כמנהגו והגיב בביטול תוך השמטת התואר "רבי", אולם הפעם, כיון שזה היה כבר בצאת השבת, הוצא האורח ונכלא בחדר הקהל, כדי להטיל עליו חרם כדינו של המבזה תלמידי חכמים ופוגע בכבודו של קדוש עליון, הוא בעל "אור החיים" הקדוש.

קהל המסובים המשיך בברכת המזון ובתפלת ערבית. לפתע נשמע קול סערה אדיר, מפרק הרים ומשבר סלעים, וכל הסביבה חרדה כאלו העולם עומד להיחרב. הרב עשה שאלת חלום והודיעו לו מן השמים שהיות ובעל "אור החיים" הקדוש נמצא תפוס אצלו ואינו יכול לעשות הבדלה, לכן שר גיהינום הרעיש את העולם שאין יכול לפתוח שוב הגיהינום, שכן בכל שבוע ממתינים להבדלתו של האי צדיק האוה"ח הקדוש. תיכף פתח הרב החדר שחררו מכלאו, ופייסו וכבדו.
מן השמים הודיעו לבעל "אור החיים" הקדוש "עלבונך הנוכחי השלים את שנת הגלות" ועתה הנך רשאי לחזור לביתך ולהמשיך בהרבצת תורה בעל פה ובכתב, להאיר לארץ ולדרים עליה.

מאבקיו עם הקראים

גם מאבקיו עם הקראים - כת הכופרים בתורה שבעל פה - קשור עם מסורת נפלאה, פעם, יצאה גזרה מאת המושל על היהודים, התכנסו היהודים לדון ולהתייעץ על דבר הגזירה, ולחון את פני המושל שיחוס

עליהם, המקום המוכשר לאספה בחרו בבית תפלתם של הקראים, כיון שהיה במחתרת. כמובן שגם האור החיים הוזמן לאספה, ובא, כשירד והציג רגלו האחת, על המדרגה הראשונה, נתעלף, ובקושי העירו אותו, תיכף ציוה להגביה את האבן, ומצאו תחתיו ספרי הרמב"ם ששמו הקראים שם לבזיון (מכיון שהרמב"ם לחם כנגדם ואף החרימם והמליץ עליהם "הקראים אינם מתאחים לעולם"), האור החיים הקדוש כשראה זאת, קללם שלעולם לא יהיה להם מנין בירושלים, ואמנם כך הוה, ולא היה להם מנין, וכשהיה אחד מהם בא מארצות הגולה, מת אחד מהם ולא נצטרפו למנין מאז בירושלים.

פטירתו לחיי העולם הבא

לא ארכו לו הימים לרבינו בעיר הקודש, ונצחו אראלים את המצוקים ורבינו נתבקש בישיבה של מעלה "והן בעון הדור כמעט שכב ונפטר בן מ"ז שנה ביום ט"ו בתמוז תק"ג".

בשנה האחרונה לחייו עלי אדמות, היה רבינו נעור בליל הושענא רבא, ואמר ה"תקון", והיו פניו מאירות כאור החמה, וקרני הוד יוצאים מפניו, והיה דומה למלאך לבוש לבנים, ובהגיע חצות הלילה הלך לחדרו בדד ופשט בגדיו הלבנים ונתעטף בבגדים שחורים ונפל על פניו בפישוט ידים ורגלים ובכה במרירות, וכה שכב עד שהגיע זמן התפלה, אחר התפלה חזר לחדרו שכב עוד על הארץ עד שמיני עצרת ואז יצא ולבש בגדיו הלבנים.

לאחר החג נשאל בעל "אור החיים" הקדוש על ידי תלמידו החיד"א על הנהגה זו והשיב שהתפלל על ביאת המשיח ונענה "משראה הס"מ כי כלתה עליו הרעה, יצא והסית בכל כוחו להרבות עברות בעולם, והצליחו מעשיו כל כך, עד שפעל ההפך ונגזרה כליה ר"ל, כאשר ראה רבינו זאת השתטח והתאמץ מאוד בתפלתו, עד שהפך וקיבל הגזרה על עצמו והציל את כל דורו, וכן הוה בעוונותינו הרבים שנעדר בשנה הזאת". וסים החיד"א כי הבין ממאמרו שהוא היה משיח והוא היה מוכן לבוא ולהתגלות אך בעוונותינו הרבים לא אסתייעא מלתא. ובאמת באוהחה"ק על התורה ששמו של משיח "חיים".
(בכל מיני מקומות איתא את שמו של משיח ישנה דעה 'מנחם' או 'שילה' או 'ינון' או 'חיים', ואיתא בספרים שכל אלו מרומזים בר"ת **'משי"ח'**.)

רבינו נפטר במוצאי שבת קודש ט"ו תמוז בתחילת הלילה ואז במעזבוז נטל הבעל שם טוב ידיו לסעודה שלישית (ששם היה עוד לפני השקיעה) בצע על הפת וברך ולאחר אכילת "כזית" הכריז בפניהם "כבה נר המערבי" אותה שעה לא ידעו תלמידיו למי התכוון. במוצאי שבת לאחר שהבדיל הסביר להם הבעל שם טוב, כי "באחת מארצות המערב התגורר צדיק יסוד עולם שהאיר לעולם בקדושתו, ועתה נתבקש לישיבה של מעלה". לימים נתברר כי אותה שעה נפטר רבי חיים בן עטר, שאורו הגיע עד לעיניו הבהירות של הבעל שם טוב.
וצדיקים ביארו זאת שמכיון שיש סוד נסתר בנטילת ידיים לסעודה אשר מגלים אותו רק לצדיק אחד בדור והיה זה האוהחה"ק, וברגע שנסתלק נמסר סוד זה להייליגער בעש"ט, ועי"כ ידע הבעשה"ק ע"ז.

כמו"כ ידוע כמה רצה הבעשה"ק לעלות לארץ הקודש בכדי להיפגש עם האוה"ח הק' ואמר שאם היה נפגש עמו היה יכולים להביא את משיח צדקנו, אלא שמן השמים עכבוהו בכל מיני עיכובים... כידוע.
אצל רבינו האוהח"ק ראו את כל דרך הבעש"ט גם בתורתו וגם בהנהגתו...

קדושת תפיליו של רבינו

ימים אחדים לפני פטירתו קרא רבינו לרעייתו ואמר לה כי לאחר פטירתו אם תהא נתונה במצב קשה, הרשות בידה למכור את התפילין לאדם עשיר, המוכן לשלם סכום נכבד לפרעון חובותיה, אולם עליה להזהיר אותו מאוד על קדושה מעולה כל עוד הוא לובש אותם.

כבר בחודשים הראשונים לאחר פטירתו סבלה האלמנה רעב, פשוטו כמשמעו, הדברים הגיעו עד כדי כך שהיא נאלצה למכור את התפילין של בעלה, מתוך חשש שמא לא ימצא הדבר חן בעיניו בעולם האמת, ניגשה איפוא לציון רבינו בשפולי הר הזיתים, השיחה לפניו את צערה והוסיפה שהיא נאלצת למכור את החפץ החשוב ביותר בביתה, תפילין שלו, אולם מים הגיעו עד נפש וכך המשיכה לשטוח לפניו את סבלותיה.

האיש שקנה את התפילין לאחר שקבל את התנאים, הרגיש הרגשות מעולות לאחר שלבש אותם ובמשך כל השנים שמר את ההבטחה שנתן בדחילו ורחימו, באחד הימים בא אליו אחד מפקידיו לבית המדרש וסיפר לו על הצעת מסחר חשובה העומדת לפניו, ועליו לקבוע מיד את עמדתו לגביה, כיון שהיה עטור בתפילין של רבינו דחה אותו ורמז לו לחכות עד סיום התפילה. המדובר היה בסכומים עצומים, עד שהוא יכול להתעשר בן יום, ועל כן הוסיף הפקיד להאיץ בו ברמזים, לחץ עליו להתפנות לשעה קלה ולשמוע את ההצעה, הלה שנכנע לשידולים שמע את ההצעה, הביע את חוות דעתו וחזר לתפילתו.

מעתה הרגיש כי אין תפילתו שגורה בפיו, עד כה עוררו בו התפילין רגשי קודש והתלהבות, מעתה הוא מרגיש כביכול, מעין מסך של ברזל המפריד בינו לבין אבינו שבשמים, ליבו נקפו שהתפילין נפגמו מפני שהוא הפסיק באמצע תפילתו והסיח דעתו באמצע, ועל כן הביא אותם אל סופר סת"ם לבדוק אותם, ואמנם משפתח את ה"בתים" והוציא מהם את הפרשיות, נבהלו ונשתוממו כי הפרשיות ריקות, האותיות נעלמו ואינם, והקלף ריק היה לחלוטין, הם נוכחו לדעת עד היכן הגיעה קדושתו של רבינו.

קוויטל מהאוחה"ק

המנחת אלעזר ממונקאטש בהשתטחו על ציונו בירושלים, סיפר באותו מעמד על גדולת קדושת בעל "אור החיים" הקדוש: איש אחד מאנשי שלומו הקרוב אל ביתו, התפרנס מיגיע כפו, פתאום נהפך עליו הגלגל, לא עלינו, ובא בקובלנא לפני בעל "אור החיים" הקדוש, ושפך לפניו מר לבבו, שבביתו עניות יהלכו ממש מחוסר לחם ר"ל, ובתחנונים ידבר רש, לעשות טובה ולהעתיר בעדו ולהבטיח לו "ברכה מרובה" להיטיב מצבו. רחמיו של ה"אור החיים" הקדוש נכמרו על אותו עני, וצעקת הדל הקשיב להושיע, וכתב פיתקא בקלף בכתב אשורית, וכרכו היטב ונתן בידו של העני ואמר לו: "החזק היטב בידך את הפיתקא הזאת, תיגש אל הכותל המערבי, ובין חגוי אבני הקודש תשים את הפיתקא אשר נתתי בידך, ומשם תחזור לביתך והיתה לך לישועה".

אותו עני נטל לידו את הפיתקא, בדרך הליכתו פרצה רוח סערה שהעיפה את כובעו העליון, הוא לא חש לכל זה ונשאר בכיפתו הקטנה על ראשו שנתמכה בידו השמאלית ובידו הימנית אחז בחוזקה את הפיתקא. הסערה גברה והלכה עד שהעיפה את הכיפה הקטנה עד שנשאר בגלוי ראש, והוא התכופף להרים את הכיפה, והנה גברה הרוח החזקה והעיפה את הפיתקה מידו, במר לבב חזר לביתו של בעל "אור החיים" הקדוש וספר לו המאורע "מה אעשה לך איפוא - השיב רבינו - לא איסתיעא מילתא". לימים מצאו ברחובות ירושלים פתקא הנ"ל שחתום עליה "חיים בן עטר" והיא כללה פניה להשכינה הקדושה, כביכול בזה הלשון "אחותי רעיתי יונתי תמתי, אבקשך ברחמים להשפיע פרנסה טובה לפלוני בן פלוני", וכתוב וחתום עליו שמו הקדוש.

הערצת ספר ה"אור החיים" בבתי החסידות

הערצת ספר "אור החיים הקדוש" היתה נחלת החסידות כבר בדור הראשון. רבי פנחס מקוריץ היה אומר ש"אור החיים" מאיר באורו את כל העיר בה נמצא הספר, וכאשר בנו היה חולה יעץ לו ללמוד בספר "אור החיים" הקדוש כסגולה לרפואה שלמה. ההיליגער רוזין'ער היה אומר כי לימוד אור החיים הקדוש מסוגל לטהר את הנשמה. בקרלין ועוד מקומות אמרו שזאת ההכנה המעולה לקראת שבת קודש. וידוע שהאוה"ח הק' כתב את חיבורו האוה"ח בערב שבת קודש. והרבה צדיקים הורו ללמוד מהאוה"ח הק' עם חוטאים שכן מסוגלת היא לטהר רעיונות ומחשבות לב האדם.

קדושת מקום קבורתו

בשנת תש"ח כבשו הירדנים את ירושלים העתיקה. הם פגעו בקברים שעל "הר הזיתים" הרסו מצבות רבות וסללו כביש במקום.

הטרקטור הגדול והכבד התקרב לעבר קברו של ה"אור החיים". עוד מצבה נהרסה, עוד קבר יהודי נרמס, והנה נגעה הכף הגדולה בקצה המצבה שעל קבר האוה"ח הקדוש. לפתע התהפך הטרקטור, הנהג הירדני נפל מתוכו ומת.

כמובן שהירדנים תלו זאת בקלקול מנוע הטרקטור, קראו לטכנאי שיתקן את המנוע. זמן רב טיפל הטכנאי בטרקטור עד שהודיע: "ניתן לנסוע בטרקטור, המנוע פועל היטב".

נהג אחר עלה על המשוב הגבוה, הוא התקרב עם הטרקטור אל הקבר הקדוש. ושוב הטרקטור התהפך והנהג שהיה עליו נפל ומת.

"לא נוכל להרוס את המצבה בעזרת הטרקטור", אמרו הירדנים זה לזה כשהם אינם מבינים מה מתרחש. "נאלץ לשבור את המצבה בפטיש".

מיהרו להביא למקום פטיש גדול הניף א' מהם את הפטיש על המצבה, כדי לשבור אותה. והנה הפטיש הגדול שכוון לעבר המצבה, עף לכיוון ראשו, מחץ את ראשו ומת. "זהו קבר של איש קדוש!" קראו הירדנים בפחד ומאז לא נגעו לרעה בקבר הקדוש.